

Datum van inontvangstneming : 21/05/2025

Zaak C-276/25**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

11 april 2025

Verwijzende rechter:

Nejvyšší soud (Tsjechië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

19 maart 2025

Verzoekende partij:

RÖSLE GROUP GmbH

Verwerende partij:

EVROmat a.s.

[OMISSIS]**BESLISSING**

De Nejvyšší soud (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Tsjechië; hierna: „NS”) [OMISSIS] heeft in de zaak van [verzoekster] **RÖSLE GROUP GmbH**, gevestigd te Marktoberdorf, [OMISSIS] Duitsland, [OMISSIS] tegen verweerster **EVROmat a.s.**, gevestigd te Ústí nad Labem, Tsjechië, [OMISSIS], inzake een rechtsvordering betreffende de bescherming van intellectuele-eigendomsrechten en de bescherming tegen oneerlijke mededinging, die aanhangig is gemaakt bij de Městský soud w Praze (rechter in eerste aanleg Praag, Tsjechië) [OMISSIS], ten aanzien van de door verzoekster en verweerster ingestelde cassatieberoepen tegen de uitspraak van de Vrchní soud v Praze (rechter in tweede aanleg Praag, Tsjechië) van 14 februari 2024, zaaknummer 1 Cmo 84/2023–218, beslist:

I. [OMISSIS] [nationale procedure]

II. De NS **verzoekt** het Hof krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Moet het bepaalde in artikel 8, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten aldus worden uitgelegd dat de nationale rechter de inbreukmaker (of de andere in die bepaling genoemde persoon) op verzoek van de eiser niet alleen moet gelasten om de in die bepaling bedoelde inlichtingen te verstrekken, maar hem tevens moet verplichten om aan te tonen dat die inlichtingen juist en volledig zijn door aan de eiser de relevante stukken over te leggen?

Motivering

I.

Feiten en procedure voor de Tsjechische rechterlijke instanties

- 1 De onderhavige zaak heeft (onder meer) betrekking op een geschil tussen enerzijds verzoekster, die de houdster is van de Gemeenschapsmodellen nr. 004702645–0001 en nr. 004702645–0002 (beide met aanspraak op voorrang vanaf 9 februari 2018) en die deze heeft gebruikt om tot haar assortiment behorende producten te vervaardigen, en anderzijds verweerster, die volgens verzoekster een product, namelijk een klep van een regenwaterafvoersysteem, op de markt heeft gebracht dat naar vorm identiek is aan haar eigen modellen.
- 2 In het kader van de procedure heeft verzoekster de rechter (onder meer) verzocht om verweerster te gelasten het onderzochte product niet langer te vervaardigen, aan te bieden en te verkopen, om haar te verplichten om relevante inlichtingen over het product aan verzoekster te verstrekken en om haar te verplichten deze inlichtingen naar behoren te staven.
- 3 De rechter in eerste aanleg heeft de ingestelde rechtsvordering in haar geheel afgewezen bij uitspraak van 13 september 2023 in zaak 41 Cm 50/2020–187. In het kader van het door verzoekster ingestelde hogere beroep heeft de appelrechter de punten I en II van het dictum van de uitspraak van de rechter in eerste aanleg gewijzigd bij uitspraak van 14 februari 2024 in zaak 1 Cmo 84/2023–218 en verweerster ertoe veroordeeld om zich er binnen 3 dagen na het onherroepelijk worden van zijn uitspraak van te onthouden om het product nog te vervaardigen, aan te bieden en te verkopen en om aan verzoekster binnen 30 dagen na het onherroepelijk worden van zijn uitspraak de volgende inlichtingen over het product te verstrekken:
 - a) de volledige naam, handelsnaam of geregistreerde bedrijfsnaam en de plaats van vestiging van de producent, de fabrikant, de distributeur en/of de leverancier, alsmede die van alle andere vorige bezitters,
 - b) inlichtingen over de geproduceerde, gefabriceerde, geleverde, opgeslagen, ontvangen of bestelde hoeveelheden en over de betaalde en ontvangen prijs;

ten aanzien van het overige deel van het verzoek, waarbij is verzocht om overlegging van de relevante stukken tot staving van deze inlichtingen, heeft de appelrechter de uitspraak van de rechter in eerste aanleg bevestigd (eerste punt van het dictum). Daarnaast heeft de appelrechter de uitspraak bevestigd met betrekking tot punt III van het dictum (tweede punt van het dictum) en heeft hij de kosten van de procedure in hoger beroep vastgesteld (derde punt van het dictum).

- 4 De appelrechter heeft zijn beslissing gemotiveerd op grond dat het niet mogelijk is dat verweersters product een andere algehele indruk op de geïnformeerde gebruiker maakt dan de modellen van verzoekster en dat verweester niet heeft aangetoond dat zij aanspraak kan maken op een recht van eerder gebruik. De beslissing over het informatieverzoek is door de appelrechter gemotiveerd onder verwijzing naar artikel 3, lid 1, onder a), van de zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví (wet nr. 221/2006 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten), zoals gewijzigd (hierna: „wet nr. 221/2006”), volgens hetwelk alleen kan worden gelast om inlichtingen te verstrekken maar niet om deze inlichtingen te staven op basis van relevante stukken. De oplegging van een dergelijke verplichting zou de wettelijke verplichting namelijk aanzienlijk uitbreiden en zou voor de tot nakoming gehouden persoon onder meer hogere kosten met zich brengen. Naar het oordeel van de appelrechter ging verzoeksters verzoek, voor zover het betrekking had op de overlegging van dergelijke stukken, verder dan de wettelijke verplichting, die erop gericht is om de identificatie van inbreukmakers mogelijk te maken en niet om bewijzen over een inbreuk te verzamelen.
- 5 Zowel verzoekster als verweester hebben tegen de uitspraak van de appelrechter cassatieberoep ingesteld en hebben zich daarbij beroepen op een schending van het recht.
- 6 In haar cassatieberoep heeft verzoekster aangevoerd dat de appelrechter een onjuiste rechtsopvatting heeft gehanteerd door te oordelen dat verweester niet gehouden was om de inlichtingen te staven met relevante stukken. Verzoekster heeft aangevoerd dat de uitspraak van de appelrechter de bescherming van haar intellectuele-eigendomsrechten heeft verzwakt, aangezien de wettelijke regeling haar betekenis verliest en ondoeltreffend wordt wanneer de juistheid en volledigheid van de verstrekte inlichtingen niet hoeft te worden aangetoond.
- 7 In het kader van de cassatieprocedure heeft de NS geoordeeld dat de te geven beslissing afhangt van het antwoord op de vraag of het bepaalde in artikel 8 van richtlijn 2004/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten (hierna: „richtlijn 2004/48”), dat in Tsjechisch recht is omgezet bij artikel 3 van wet nr. 221/2006, een verplichting voor de rechter omvat om de in die bepaling genoemde persoon, op verzoek van de eiser, niet alleen te gelasten om inlichtingen (gegevens) te verstrekken maar om tevens stukken tot staving van de juistheid en volledigheid daarvan over te leggen.

II.

Toepasselijke bepalingen van nationaal recht

- 8 Overeenkomstig artikel 3, lid 1, van wet nr. 221/2006 kan de rechthebbende een derde
- a) die in het bezit was van inbreukmakende goederen om er rechtstreeks of indirect economisch of commercieel voordeel uit te halen, of
 - b) die gebruik heeft gemaakt van inbreukmakende diensten om er rechtstreeks of indirect economisch of commercieel voordeel uit te halen, of
 - c) die met de bedoeling om een rechtstreeks of indirect economisch of commercieel voordeel te behalen diensten blijkt te hebben verleend die zijn gebruikt bij inbreukmakende handelingen, of
 - d) die door een onder a), b) of c) genoemde persoon is aangewezen als zijnde betrokken bij de productie, de fabricage of de distributie van [dergelijke] goederen of bij het verlenen van [dergelijke] diensten
- verzoeken om inlichtingen over de herkomst en de distributiekanaal van de inbreukmakende goederen of diensten te verstrekken.
- 9 In artikel 3, lid 2, van wet nr. 221/2006 is bepaald dat wanneer de in lid 1 genoemde informatie niet vrijwillig wordt verstrekt binnen een redelijke termijn, de rechthebbende deze kan opvragen door bij de rechter een passend verzoek in te dienen in het kader van een procedure inzake de schending van het recht. De rechter wijst de ingestelde rechtsvordering af indien deze niet in verhouding staat tot de ernst van de bedreiging of de schending.
- 10 Overeenkomstig artikel 3, lid 3, van wet nr. 221/2006 omvat deze informatie
- a) de volledige naam, de handelsnaam of de geregistreerde bedrijfsnaam en de plaats van vestiging van de producent, de fabrikant, de distributeur en/of de leverancier alsmede die van alle vorige bezitters van de inbreukmakende goederen of diensten,
 - b) inlichtingen over de geproduceerde, gefabriceerde, geleverde, opgeslagen, ontvangen of bestelde hoeveelheid en over de voor de goederen of diensten ontvangen prijs;
- 11 Overeenkomstig artikel 3, lid 4, van wet nr. 221/2006 doen de leden 1 en 2 geen afbreuk aan de bijzondere bepalingen betreffende met name:
- a) het recht om ruimer te worden geïnformeerd,
 - b) het gebruik van de verstrekte inlichtingen in burgerlijke of strafzaken,

- c) de aansprakelijkheid wegens misbruik van het recht op informatie,
- d) de geheimhoudingsplicht,
- e) het recht om te weigeren om informatie te verstrekken wanneer de in lid 1 genoemde persoon heeft toegegeven dat hijzelf of een van zijn naasten betrokken is geweest bij een inbreuk,
- f) de bescherming van de vertrouwelijkheid van informatiebronnen of de verwerking van persoonsgegevens.

III.

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

- 12 In artikel 8, lid 1, van richtlijn 2004/48 is bepaald dat de lidstaten er zorg voor dragen dat de bevoegde rechterlijke instanties tijdens een gerechtelijke procedure wegens inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht, op gerechtvaardigd en redelijk verzoek van de eiser kunnen gelasten dat informatie over de herkomst en de distributiekanaal van de goederen of diensten die inbreuk maken op een intellectuele-eigendomsrecht, wordt verstrekt door de inbreukmaker en/of door een andere persoon die:
 - a) de inbreukmakende goederen op commerciële schaal in zijn bezit blijkt te hebben,
 - b) de inbreukmakende diensten op commerciële schaal blijkt te gebruiken.
 - c) op commerciële schaal diensten die bij inbreukmakende handelingen worden gebruikt, blijkt te verlenen; of
 - d) door een onder a), b) of c) genoemde persoon is aangewezen als zijnde betrokken bij de productie, de fabricage of de distributie van deze goederen of bij het verlenen van deze diensten.
- 13 In artikel 8, lid 2, van richtlijn 2004/48 is bepaald dat, naargelang [dat] passend is, de in lid 1 genoemde informatie de volgende gegevens omvat:
 - a) de naam en het adres van de producenten, fabrikanten, distributeurs, leveranciers en andere eerdere bezitters van de goederen of diensten, alsmede van de beoogde groot- en kleinhandelaren;
 - b) inlichtingen over de geproduceerde, gefabriceerde, geleverde, ontvangen of bestelde hoeveelheden, alsmede over de voor de desbetreffende goederen of diensten verkregen prijs.
- 14 In artikel 8, lid 3, van richtlijn 2004/48 is bepaald dat de leden 1 en 2 [geen afbreuk doen aan] andere regelgeving waarbij:

- a) de rechthebbende ruimere rechten op informatie worden toegekend;
 - b) het gebruik van de krachtens dit artikel medegedeelde informatie in burgerlijke of strafzaken wordt geregeld;
 - c) de aansprakelijkheid wegens misbruik van het recht op informatie wordt geregeld;
 - d) de mogelijkheid wordt geboden te weigeren gegevens te verstrekken die de in lid 1 bedoelde persoon zouden dwingen deelname door hemzelf of door naaste verwanten aan een inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht toe te geven; of
 - e) de bescherming van de vertrouwelijkheid van informatiebronnen of de verwerking van persoonsgegevens wordt geregeld.
- 15 In overweging 20 van richtlijn 2004/48, is bepaald dat, daar het bewijs een uiterst belangrijk element voor de vaststelling van inbreuken op intellectuele-eigendomsrechten is, ervoor moet worden gezorgd dat effectieve middelen voor het overleggen, verkrijgen en beschermen van bewijsmateriaal beschikbaar zijn. Bij deze procedures moeten de rechten van de verdediging worden geëerbiedigd en moeten de noodzakelijke waarborgen worden geboden, waaronder de bescherming van vertrouwelijke informatie. In het geval van inbreuken die op commerciële schaal plaatsvinden, is het voorts van belang dat de rechter desnoods inzage kan gelasten van bancaire, financiële of commerciële documenten waarover de vermeende inbreukmaker beschikt.
- 16 In overweging 21 van richtlijn 2004/48 is bepaald dat er in sommige lidstaten andere maatregelen bestaan om een hoog niveau van bescherming te waarborgen; deze moeten in alle lidstaten beschikbaar zijn. Dit geldt voor het recht op informatie waardoor waardevolle gegevens kunnen worden verkregen over de herkomst van de inbreukmakende goederen of diensten, de distributiekkanalen en de identiteit van bij de inbreuk betrokken derden.

IV.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 17 De bepalingen van richtlijn 2004/48 maken een onderscheid tussen, enerzijds, de regelingen inzake de overlegging en bewaring van bewijsmateriaal onder toezicht van de wederpartij, die zijn opgenomen in de artikelen 6 en 7 van afdeling 2 van hoofdstuk II van de richtlijn, en, anderzijds, het recht op informatie van artikel 8, dat als afzonderlijke maatregel is opgenomen in afdeling 3 van hoofdstuk II van de richtlijn.
- 18 Overeenkomstig deze bepalingen lijkt de wettelijke regeling inzake de overlegging en bewaring van bewijsmateriaal onder toezicht van de wederpartij in overeenstemming met de artikelen 6 en 7 van de richtlijn te voorzien in een algemene procedurele regeling ter zake van de rechten en verplichtingen van

partijen bij een burgerlijke procedure ten aanzien van de vaststelling van feiten die relevant zijn voor de bescherming van een ingeroepen intellectuele-eigendomsrecht, ongeacht de concrete vordering van de houder van dat recht (dat wil zeggen los van de vraag of de procedure betrekking heeft op het recht op informatie in de zin van artikel 8 of bijvoorbeeld op een schadevergoeding in de zin van artikel 13). Het recht op informatie in de zin van artikel 8 is derhalve een van de rechten die door de rechthebbende in een rechtsvordering kan worden ingeroepen.

- 19 Met andere woorden, indien artikel 8, lid 1, van richtlijn 2004/48 bepaalt dat de eiser een rechterlijke instantie van een lidstaat kan verzoeken om de inbreukmaker [in voorkomend geval iedere andere persoon in de zin van de punten a) tot en met d) van die bepaling] te gelasten om inlichtingen te verstrekken over de herkomst en de distributiekkanalen van de inbreukmakende goederen of diensten, moet de aldus opgelegde verplichting worden onderscheiden van de algemene procedurele verplichting van de wederpartij om bewijsmateriaal over te leggen.
- 20 Gelet op het doel en het belang (of liever, zoals vermeld in het arrest van 17 maart 2016, Liffers, C-99/15, punt 14, EU:C:2016:173, de context en de doelstellingen) van het uit artikel 8 van de richtlijn voortvloeiende recht op informatie, mag tegelijkertijd evenwel niet worden voorbijgegaan aan het rechtmatige belang van de rechthebbende dat de inbreukmaker (of de andere in die bepaling genoemde persoon) de informatie naar behoren en volledig verstrekt en dat in het geval van twijfel doeltreffende rechtsmiddelen beschikbaar zijn om na te gaan of de verplichting naar behoren is nagekomen.
- 21 Naar het oordeel van de verwijzende rechter bieden de hierboven aangehaalde Unierechtelijke bepalingen derhalve geen ondubbelzinnig en boven alle twijfel verheven antwoord op de gestelde vraag en vormen zij derhalve geen *acte clair*.
- 22 Met betrekking tot het doel van de uitoefening van het recht op informatie van artikel 8, lid 1, van richtlijn 2004/48 heeft het Hof in het arrest van 16 juli 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, punt 29, het ijkpunt geformuleerd dat het recht op informatie van artikel 8, lid 1, van de richtlijn ertoe strekt invulling te geven aan het door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde grondrecht op een doeltreffende voorziening in rechte en er aldus voor zorgt dat het grondrecht van eigendom, waartoe het in artikel 17, lid 2, van het Handvest beschermde intellectuele-eigendomsrecht behoort, ten volle kan worden uitgeoefend. Dat recht op informatie stelt de rechthebbende derhalve in staat om te bepalen wie de inbreukmaker is en om de nodige maatregelen te treffen om het geschonden recht te beschermen, bijvoorbeeld door te verzoeken om toepassing van de voorlopige maatregelen van artikel 9, leden 1 en 2, van de richtlijn of om toekenning van een in artikel 13 van de richtlijn bedoelde schadevergoeding. Zonder volledige kennis van de omvang van de inbreuk zou de rechthebbende namelijk niet in staat zijn om vast te stellen of nauwkeurig te berekenen welk bedrag hij uit hoofde van een dergelijke inbreuk kan vorderen.

- 23 De uitlegging van het in artikel 8 genoemde recht op informatie als middel voor de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten is bedoeld om een hoog, gelijkwaardig en homogeen niveau van bescherming van de intellectuele eigendom in de interne markt te waarborgen (arrest van 16 juli 2015, Diageo Brands, C-681/13, punten 11 en 71, EU:C:2015:471).
- 24 Ten aanzien van de procedurele regels voor de toepassing van het betreffende recht heeft het Hof in het arrest van 18 januari 2017, NEW WAVE CZ, C-427/15, EU:C:2017:18, [punten] 20 [en 26] opgemerkt dat de uitdrukking „tijdens een gerechtelijke procedure wegens inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht” niet zo kan worden opgevat dat deze uitsluitend verwijst naar procedures ter vaststelling van een inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht. Het gebruik van deze uitdrukking sluit immers niet uit dat artikel 8, lid 1, mede zelfstandige procedures kan omvatten zoals die in het hoofdgeding, die aanhangig zijn gemaakt na de definitieve beëindiging van een procedure waarin is geoordeeld dat inbreuk is gemaakt op een intellectuele-eigendomsrecht. In dit verband verdient opmerking dat het niet altijd mogelijk is om tijdens een gerechtelijke procedure die uitmondt in de vaststelling dat inbreuk is gemaakt op een intellectuele-eigendomsrecht, te verzoeken om alle relevante informatie. Met name kan niet worden uitgesloten dat de houder van een intellectuele-eigendomsrecht pas na de definitieve beëindiging van die procedure op de hoogte geraakt van de omvang van de inbreuk op dat recht.
- 25 De procedure voor de indiening van een verzoek om informatie in de zin van artikel 8, lid 1, van richtlijn 2004/48 moet ten gunste van de rechthebbende worden opgevat als een afzonderlijke procedure die in voorkomend geval kan voorafgaan aan een schadevordering. De informatie kan in het kader van een dergelijke procedure alleen worden verstrekt als de rechthebbende daar op goede gronden en op passende wijze om verzoekt en daarmee geen misbruik maakt van het recht [arrest van 27 april 2023, Castorama Polska en Knor, C-628/21, punten 31 en 54, EU:C:2023:342, en aldaar aangehaalde rechtspraak, met name de arresten van 12 september 2019, Bayer Pharma, C-688/17, EU:C:2019:722 en 17 juni 2021, M.I.C.M., C-597/19, EU:C:2021:492].
- 26 Voorts volgt uit de beslissingen van het Hof dat het verzamelen van bewijsmateriaal tot staving van de beweringen van de rechthebbende over een inbreuk op zijn rechten wordt geregeld door artikel 6 van richtlijn 2004/48. Het Hof heeft geoordeeld dat uit overweging 20 van richtlijn 2004/48 blijkt dat het bewijs een uiterst belangrijk element voor de vaststelling van inbreuken op intellectuele-eigendomsrechten is en dat er dus voor moet worden gezorgd dat effectieve middelen voor het overleggen, verkrijgen en beschermen van bewijsmateriaal beschikbaar zijn. Artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/48, gelezen in het licht van overweging 20 ervan, moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de benadeelde partij daadwerkelijk het bewijsmateriaal kan verkrijgen dat nodig is voor de onderbouwing van haar vorderingen en dat zich in de macht van de wederpartij bevindt, voor zover bij de overlegging van dergelijk bewijsmateriaal de bescherming van vertrouwelijke informatie wordt

gewaarborgd [arrest van 18 oktober 2018, Bastei Lübbe, C-149/17, [punten 40 en] 41, EU:C:2018:841].

- 27 Met betrekking tot de specifieke reikwijdte van de op grond van artikel 8 van richtlijn 2004/48 verstrekte informatie heeft het Hof in zijn beslissingen, gelet op het mogelijke conflict met verschillende tegenstrijdige rechten op grond waarvan andere personen aanspraak kunnen maken op de vertrouwelijkheid (niet-verspreiding) van bepaalde gegevens, het ijkpunt geformuleerd dat artikel 8, lid 1, van voornoemde richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 15, lid 1, van richtlijn 2002/58/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie (richtlijn betreffende privacy en elektronische communicatie), zich er niet tegen verzet dat de lidstaten een verplichting opleggen om aan particuliere derden verkeersgegevens mee te delen om de instelling van civielrechtelijke vorderingen inzake inbreuken op het auteursrecht mogelijk te maken, maar dat de lidstaten niet gehouden zijn om een dergelijke verplichting vast te stellen (arrest van 29 januari 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, punt 58).
- 28 In hetzelfde arrest (punt 70) heeft het Hof daaraan toegevoegd dat de lidstaten zich bij de omzetting van richtlijn 2002/58 en richtlijn 2004/48 dienen te baseren op een uitlegging van die richtlijnen die het mogelijk maakt om een juist evenwicht tussen de verschillende door het Unierecht beschermde grondrechten te verzekeren. Bij de tenuitvoerlegging van de maatregelen ter omzetting van deze richtlijnen moeten de autoriteiten en de rechterlijke instanties van de lidstaten vervolgens niet alleen hun nationale recht conform deze richtlijnen uitleggen, maar er ook acht op slaan dat zij zich niet baseren op een uitlegging van deze richtlijnen die in conflict zou komen met deze grondrechten of de andere algemene beginselen van het Unierecht, zoals het evenredigheidsbeginsel.
- 29 Het Hof heeft in de beschikking van 19 februari 2009, LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten, C-557/07, EU:C:2009:107, punt 29 verwezen naar het hierboven aangehaalde arrest Promusicae en herhaald dat het Unierecht, met name artikel 8, lid 3, van richtlijn 2004/48, gelezen in samenhang met artikel 15, lid 1, van richtlijn 2002/58, zich er niet tegen verzet dat de lidstaten de verplichting opleggen om persoonsgebonden verkeersgegevens aan particuliere derden door te geven met het oog op de civielrechtelijke vervolging van inbreuken op het auteursrecht. Herhaald is dat evenwel een juist evenwicht tussen de verschillende aan de orde zijnde grondrechten moet worden verzekerd en dat ervoor moet worden gezorgd dat de uitlegging van de nationale rechters niet in conflict komt met deze grondrechten of met de andere algemene beginselen van het Unierecht, zoals het evenredigheidsbeginsel.
- 30 Het Hof heeft zich tevens op deze premissen gebaseerd in het arrest van 19 april 2012, Bonnier Audio e.a., C-461/10, EU:C:2012:219, punt 61, waarin het tot de slotsom is gekomen dat de Unierechtelijke bepalingen van de richtlijnen 2002/58 en 2004/48 niet in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling die voorziet

in de verplichting om in het kader van een burgerlijke procedure persoonsgegevens mee te delen aan particulieren en die het tegelijkertijd mogelijk maakt om de in het geding zijnde tegengestelde belangen af te wegen op basis van de concrete omstandigheden van de zaak en daarbij terdege rekening te houden met de uit het evenredigheidsbeginsel voortvloeiende vereisten.

- 31 Bovendien heeft het Hof in het arrest van 16 juli 2015, *Coty Germany*, C-580/13, EU:C:2015:485, punt 36 geoordeeld dat terwijl artikel 8, lid 1, van de richtlijn weliswaar niet voorziet in een zelfstandig recht op informatie dat particulieren rechtstreeks kunnen uitoefenen jegens de inbreukmaker of de in artikel 8, lid 1, onder a) tot en met d), bedoelde personen, maar aan de lidstaten wel de verplichting oplegt om ervoor te zorgen dat die informatie kan worden verkregen via een gerechtelijke procedure. Het Hof is in punt 43 van voornoemd arrest tevens tot de slotsom gekomen dat artikel 8, lid 3, onder e), van richtlijn 2004/48 aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale bepaling als die in het hoofdgeding, op grond waarvan een bankinstelling zich onbeperkt en onvoorwaardelijk mag beroepen op het bankgeheim om niet over te gaan tot het verstrekken, uit hoofde van artikel 8, lid 1, onder c), van die richtlijn, van informatie over de naam en het adres van een rekeninghouder.
- 32 In de bestaande rechtspraak van het Hof is evenwel nog geen uitspraak gedaan over de vraag of een particuliere marktdeelnemer die op grond van artikel 8 van richtlijn 2004/48 (of de nationaalrechtelijke norm die strekt tot omzetting van het recht op informatie) gehouden is om inlichtingen te verstrekken tegelijkertijd kan worden verplicht om de juistheid en volledigheid van de aldus verstrekte inlichtingen te staven door aan de eiser de relevante stukken over te leggen.
- 33 In het licht van de aangehaalde Unierechtelijke bepalingen en de bestaande rechtspraak van het Hof lijkt het volgens de verwijzende rechter in de eerste plaats toelaatbaar, zij het niet zonder gerede twijfel, om te concluderen dat in het kader van een procedure op grond van artikel 8, lid 1, van richtlijn 2004/48, die een (afzonderlijke) procedure inzake een verzoek van een rechthebbende is, onder „informatie” de gegevens van artikel 8, lid 2, van de richtlijn moeten worden verstaan. Derhalve kan een (afzonderlijke) procedure op grond van artikel 8 enkel betrekking hebben op de mededeling van de informatie, namelijk de gegevens, en niet op de overlegging van stukken tot staving van de juistheid en volledigheid van de gevraagde informatie.
- 34 Met andere woorden, de overlegging van stukken tot staving van een vermeende inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht is niet het voorwerp van een (afzonderlijke) procedure op grond van artikel 8 van richtlijn 2004/48, maar vloeit voort uit de algemene bewijsregels, waaronder de regels inzake de overlegging en bewaring van bewijsmateriaal onder toezicht van de wederpartij, die zijn neergelegd in de artikelen 6 en 7 van de richtlijn, ongeacht de concrete vordering van de rechthebbende in het kader van de (afzonderlijke) procedure inzake de bescherming van dat eigendomsrecht (dat wil zeggen in de procedure tot handhaving van dat recht).

- 35 Bijgevolg is de mogelijke toetsing of de tot nakoming gehouden persoon naar behoren heeft voldaan aan de door de rechter opgelegde verplichting om bepaalde informatie te verstrekken op grond van artikel 8 van richtlijn 2004/48, dat wil zeggen of de informatie naar waarheid en volledig is verstrekt, slechts onderworpen aan een (latere) naar nationaal recht gevoerde procedure tot tenuitvoerlegging van de beslissing (inzake handhaving) in overeenstemming met de beginselen van de artikelen 6 en 7 van de richtlijn.
- 36 In dat opzicht onderscheidt de informatieplicht van artikel 8 van de richtlijn zich in wezen niet van andere verplichtingen die bij een onherroepelijke rechterlijke uitspraak aan de verweerder worden opgelegd in het kader van een gerechtelijke procedure waarin hij gehouden is om de uitspraak van de rechter te eerbiedigen en, indien hij dat niet doet, daartoe kan worden gedwongen overeenkomstig de procedurele regels inzake de tenuitvoerlegging van beslissingen (inzake handhaving). Om die reden worden in het geval van een geschil over de behoorlijke uitvoering van een aldus opgelegde verplichting ook afwijkende beweringen van partijen in de procedure tot tenuitvoerlegging van de beslissing (inzake handhaving) getoetst. Deze conclusie kan ook worden toegepast op een door de rechter krachtens artikel 8 van de richtlijn opgelegde informatieverplichting waarbij betwiste beweringen van partijen over de nakoming van de door de rechter opgelegde verplichting moeten worden getoetst in het kader van een procedure tot tenuitvoerlegging van een beslissing (inzake handhaving), rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de zaak en op basis van de overgelegde of bewaarde stukken of ander bewijsmateriaal, in voorkomend geval in overeenstemming met de artikelen 6 en 7 van richtlijn 2004/48.
- 37 Elke inmenging in het recht op bescherming van de informatie in aldus overgelegde stukken (zoals bijvoorbeeld persoonsgegevens, vertrouwelijke inlichtingen of bedrijfsgeheimen) moet vervolgens in het kader van een procedure tot tenuitvoerlegging van de beslissing (inzake handhaving) worden beoordeeld in overeenstemming met de conclusies van de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof, met name door een juist evenwicht tussen de verschillende grondrechten te waarborgen en rekening te houden met de algemene beginselen, waaronder het evenredigheidsbeginsel [zoals ook is samengevat in de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement, de Raad en het Europees Economisch en Sociaal Comité van 29 november 2017 – Richtsnoeren inzake bepaalde aspecten van richtlijn 2004/48/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten, COM(2017) 708 final].
- 38 Hoewel het voorgestelde antwoord op de gestelde prejudiciële vraag toelaatbaar lijkt in het licht van de relevante bepalingen van het Unierecht en de bestaande rechtspraak van het Hof, kan dit antwoord niet zonder gerede twijfel worden aanvaard.

- 39 Naar het oordeel van de verwijzende rechter vormen de aangehaalde bepalingen van het Unierecht in de onderzochte zaak derhalve geen *acte éclairé*.
- 40 Om die reden was de NS, als nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep in de zin van artikel 267, lid 3, VWEU, gehouden om het Hof te verzoeken om een uitlegging van rechtshandelingen die zijn vastgesteld door instellingen van de Unie. Derhalve verzoekt de NS het Hof om een prejudiciële beslissing over de hierboven geformuleerde vraag, gelet op het belang ervan voor de oplossing van de zaak.
- 41 Concluderend komt de gestelde prejudiciële vraag neer op de vraag of de nationale rechter in een procedure op grond van artikel 8, lid 1, van richtlijn 2004/48 gehouden is om de tot nakoming gehouden partij op verzoek van de eiser niet alleen te verplichten om de in artikel 8, lid 2, van de richtlijn genoemde inlichtingen te verstrekken en om in dat verband dus de nodige gegevens mee te delen maar om aan die partij tevens de verplichting op te leggen om de volledigheid en de juistheid van die inlichtingen te staven door aan de eiser, aan wie het recht op informatie is toegekend, de relevante stukken over te leggen.
- 42 Om dubbelzinnigheid uit te sluiten wijst de NS erop dat de gestelde vraag louter betrekking heeft op de (maximale) omvang van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8, leden 1 en 2, van de richtlijn en niet strekken tot opheldering van de kwestie of en in hoeverre een lidstaat in het kader van zijn nationale recht aan een rechthebbende het recht op ruimere (aanvullende) informatie in de zin van artikel 8, lid 3, onder a), van de richtlijn kan toekennen (arrest van 9 juli 2020, Constantin Film Verleih, C-264/19, EU:C:2020:542). De prejudiciële vraag is niet gesteld om die kwestie op te helderen.

V.

[OMISSIS]

- 43 [OMISSIS] [nationale procedure]

[OMISSIS]